

ישורון קשת

שְׁתֵּי אֲלֵגִיּוֹת

לסני הקן

און איש לא שמעה, לא צר קרט-אנוש
את אימת הנחשול שהעלה מן האין
מפלצות רמיה, גחשי תוך ונקוש,
עם באשת הין ויבזי תמת-זין.

מני אז ובל רצ פרוץ אל כל נפש.
הלכות נחפסו שכבת און, העלו ריק
אלוהי, בגרוטות מצלות עפש גרפש.
ליל קלונוו בבה כל תלום, אין אף זיק.

דם נשב על האפר החם של הלדנו
שפרחה נשמתו כעשן, כי נשרף.
היאוש הנצקר, דמעות אלם-גוענו,
מפצעי קלפתנו נוטף כמו שרף.

חרישי מני מיים, נמוך מני עשב,
תכנע, תכנף, תתפלש בשבי חטא.
מה אתה? רק עוד נזר אבן, שבר-חסף—
עד יבוא המשחית, על ראשך צלו גט...

בין צמיד ועבר

על תרבות העמיד אשב דם,
יש אביט
אל גאות העבר הירקות, החולמות.

הזי, מקל תרבות רומי, גון ומואב,
נפלאותן לי, תרבות העמיד!
רא הוד
לפתחן בסשרת ליל-ברקים מתפלץ—
ליל הלב,

שוא הויל את דמעות כוכביו
אלי תהום האלסוף העלב, על שפתו
עוד אשקה, נפיל פרא,
על גבול הקפיצה, להביט—
הרף-צין!— אל גאות העבר
הצותקות אל עצמן בעיני הספיר,
לא תוענה לזכר, להרע, לרחם...

נאני, בין צמיד ועבר, רק קפיצה.